

Prilog III.

Ružica Lice, prof. vjeronauka

Sjećanje na prof. dr. sc. Anu Gabrijelu Šabić

*„Za našim će hodom, za našim prolaskom,
ostati poneki trag utisnut u vrijeme. I u vječnost.“ (Stjepan Lice)*

Profesoricu Anu Gabrijelu Šabić upoznala sam prije trideset i četiri godine, akademske 1991./1992. godine, kada sam upisala studij na Institutu za teološku kulturu laika i na Katehetskom institutu Katoličkog bogoslovnog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu. Uz prof. dr. sc. Josipa Baričevića bila je nositeljica kolegija na Katehetskom institutu koji su budućim vjeroučiteljima otkrivali i prezentirali svu zahtjevnost, ali i ljepotu vjeroučiteljskog poziva. Kolegiji koje je predavala profesorica Šabić unosili su ljepotu i profinjenost u naš svakodnevni govor, u naše susrete, ali i veliku odgovornost prema svakoj izgovorenoj riječi, napose kasnije u radu s djecom i mladima. Profesorica Šabić izvodila je nastavu iz nastavnih sljedećih predmeta: Izbor i interpretacija književno-umjetničkih tekstova; Izbor i interpretacija književno-umjetničkih tekstova s uvodom u teoriju književnosti; Kultura čitanja, govorenja i pisanja s metodikom usmenog i pismenog izražavanja; Religiozni odgoj i kateheza adolescenata i mladih te Seminari za osnovnu i srednju školu

Za mene osobno, ali i za druge studente, profesorica Šabić imala je jednu tihu, dostojanstvenu snagu autoriteta. Autoriteta osobe koja je slušatelje svojim znanjem i svjedočkim načinom predavanja uvlačila u taj dijalog s književno-umjetničkim i biblijskim tekstovima. Ljepota pročitanih i izgovorenih tekstova, ljepota poetske riječi, često su bile male zrake sunca koje su unosile svjetlo u naše brige, u one teške ratne dane studija. Profesorica Šabić nam je otkrivala jedan novi svijet i značenje književno-umjetničkih i biblijskih tekstova, uvodila nas je u tu finu komunikaciju, doživljajnu, učila nas je prepoznati lijepu riječ. Dok smo u prethodnom obrazovnom razdoblju učili odgovarati na pitanje što je pjesnik htio reći u predavanjima profesorice Šabić događao se u nama sasvim novi proces mnogo važniji i dublji pa bismo se zapitali: „Što ovaj poetski tekst govori meni? Što otkrivam u ovom biblijskom tekstu o sebi, svom životu?, Da sam ja taj biblijski lik, što bih učinio?“

Zasigurno, ne manje važno, profesorica Šabić bila je dama snažne osobnosti i karaktera. Kao što kažu kako je utjecaj autentične osobe, akadem-

skog znanja i ophodjenja profesora i mentora često najvažniji za napredovanje i oblikovanje studenta na njegovu putu, mogu osobno potvrditi da je upravo profesorica Šabić bila takva profesorica koja je mnoge svoje vrline i znanja ugradila u nas, svoje studente. Također je poseban utjecaj imala na nas studentice kao jedina žena profesorica u muškom okruženju, pretežno svećenika, koji su nam predavali. Znam da je to imalo svoju zahtjevnost i težinu te sam joj se i zbog toga divila.

Za profesoricu Šabić smo govorili da je zahtjevana i stroga, da traži maksimum od studenata, što možda nama studentima nije uvijek bilo lako izvršiti. No razumjeli smo je i možemo biti samo zahvalni jer nas je poticala da otkrivamo svoje sposobnosti i potencijale, talente za koje možda nismo ni znali da ih imamo. Pripremala nas je za vrlo zahtjevan i odgovoran poziv vjeroučitelja u vremenu stvaranja nove i slobodne Hrvatske.

Velik dio rada s nama studentima bio je usmjeren na metodiku književnog odgoja i obrazovanja, na metode i oblike rada koji motiviraju učenike, omogućuju iskustveni doživljaj spoznatoga, kako interpretirati književno-umjetničke tekstove, liriku, a posebno biblijske tekstove. Učili smo kako potaknuti i senzibilizirati učenike da razviju svoj odnos prema književnosti i umjetničkom izražavanju. Poticala nas je da i sami steknemo iskustvo i razumijevanje kako strukturirati nastavu, kako književno-umjetnički tekst, a napose biblijski, uklopiti u vjeronaučnu temu, u vjeronaučnu nastavu.

Kao vrlo profinjena osoba i vjernica usmjeravala nam je pogled ne samo prema znanju nego i prema općeljudskim i kršćanskim vrijednostima. Sama je svjedočila da obrazovanje nije samo prenošenje činjenica nego i razvoj kritičkog mišljenja, umjetničkog osjećaja, razvoj kulturne svijesti, ali i kršćanske savjesti.

Profesorica Šabić bila je izuzetno osjetljiva na pravilan odabir poetskih tekstova u katehezi. Učila nas je o kriterijima po kojima možemo prepoznati i vrednovati odabrane tekstove kako pogrešnim odabirom ne bismo radili na onima koji u sebi nemaju estetske i umjetničke vrijednosti, kako ne bismo odabrali kič. Poticala nas je da dobre tekstove često ugrađujemo u našu vjeronaučnu nastavu.

U ovim danima sjećanja na lik i djelo pokojne prof. Šabić osobno bih izdvojila nekoliko elemenata koje sam usvojila i unosila svakodnevno u svoje pripremanje za vjeronaučnu nastavu i kao mentorica studentima: na konkretnim primjerima nam je govorila kako pristupiti biblijskim tekstovima, kako ih interpretirati te kako aktualizirati poruku biblijskog teksta za naše vrijeme, za životnu situaciju u kojoj se nalazimo. Zatim, kako

interpretirati biblijski lik, kako komunicirati s biblijskim likovima i prepoznati poruke važne za osobni život. Kako razvijati one metode i oblike vjeronaučnog susreta koji omogućuju iskustveni doživljaj spoznatog te interiorizaciju doživljenoga i spoznatoga da time sam proces učenja postane značajan za osobnost svakog učenika, ali i vjeroučitelja.

Sva predavanja profesorice Šabić, kao i metodičke vježbe, bili su sastavni dio naše katehetske formacije i bitan dio osposobljavanja za komunikaciju kršćanske poruke. Komunikaciju koja se prvo morala dogoditi u nama samima kako bismo ju mogli usmjeriti i prenijeti, ali i istinski svjedočiti drugima. Vjerujem da je taj svjedočki element u susretima i predavanjima profesorice Šabić iznjedrio dobar broj odličnih vjeroučitelja.

Usto što osjećam veliku zahvalnost za život i djelo pokojne prof. dr. sc. Ane Gabrijele Šabić te što sam imala čast biti njezina studentica, mogu reći da je za vrijeme studija prof. Šabić najviše pridonijela mojem metodičko-didaktičkog sazrijevanju i razvoju kreativnosti u profesionalnom radu. Mnoga znanja i iskustva stekla sam već tijekom sedamnaestogodišnjeg odgojiteljskog rada, i to iskustva iz područja različitih metodika. Kao zaljubljenicu u poeziju i književnost nije me bilo teško potaknuti da i sama dalje istražujem i potičem učenike da na vjeronaučnim susretima svojim pisanim i usmenim izražavanjem dojmova književno-umjetničkih i biblijskih tekstova otkrivaju ljepotu Božje Riječi, ljepotu ljudskog bića i svega stvorenoga.

Nadahnuta svime izrečenim redovito sam pripremala prigodne panoe s dječjim stvaralačkim književnim tekstovima. U sklopu vjeronaučnih susreta izdavali smo i svoj časopis. Vjeroučenici su sa zapaženim uspjehom sudjelovali na književnim nagradnim natjecanjima pod nazivom „Nagrada Side Košutić za literarna djela učenika osnovnih škola na temu: ‘Poljubi grumen zavičajne zemlje i prošapći: hvala!’“ i „Susret dječjega duhovnoga stvaralaštva ‘Stjepan Kranjčić’“.

Kada okrenem stranicu svoje „životne knjige“ na kojoj je prvi put zapisano ime prof. dr. sc. Ane Gabrijele Šabić pa sve do danas, kroz ove trideset i četiri godine, njezin lik jednako svjedoči izuzetnu vjerničku snagu osobe koja je svoj život, kreativnost, velik spektar znanja i kompetencija nesebično prenijela na mnoge studente. Mnogi su njezin lik i djelo prenijeli dalje na svoje učenike i studente. Najveće priznanje profesorici Šabić nalazi se u tome da ona i dalje živi u djelima koja prenosimo drugima, a koja su proizašla iz njezinih poticaja.